

lassen. For vort Vedkommende ville vi naturligtvis, dersom vi vedtage Forslaget, slet ikke komme til Administrationsomkostninger, i alt Fald ville disse være meget forsvindende. Efter vore Forhold, naar vi sammenligne dem med de tydske, ville vi komme til Forsikring af 400,000 Mennesker og aarlige Omkostninger af 1 Million dels til en Reserverfond foreløbig og dels til Forsikring. Reserverfonden ophører jo, men man kan nok gaa ud fra, at en Million vil komme til at gaa med aarlig.

Jeg er ikke ganske enig med de to aerede foregaende Talere. Ja, jeg er nok forsaavidt enig med dem, naar de sige, at Arbejderne ikke have nogen juridisk Ret. Nei, havde de juridisk Ret til at faae Hjælp, behøvede de ikke Loven; men jeg kan ikke forstaa Sagen anderledes, end at Loven skaber den juridiske Ret, og naar vi give Lovet, kommer den juridiske Ret til Stede. Men jeg er heller ikke enig med de aerede Talere i, at Arbejderne efter deres Opfattelse i Grunden ingen Ret have; det forekommer mig, at de have en Ret. Jeg gaar ud fra, at Arbejdet i det Hele bør være saaledes lønnet, at det er i Stand til, naar ekstraordinære Forhold indtræde, at kunne føde en Mand ogsaa under en Sygdom og naar en Ulykke indtræffer. Vedst var det efter min Opfattelse, om vi vare saaledes stillede, at Arbejderne selv sikrede sig, men da man ingenlunde er sikker paa, at den enkelte Arbejder, selv om Lønnen var større, end den er, vilde have laagt saa Meget op, at han var i Stand til at gjøre det, selv om han havde Villie dertil, saa er det nødvendigt at have Forsikring. Det er jo overhovedet Arbejdet, der skal skabe Kapitalen; det er Arbejdet, der til Syvende og Sidst maa udrede Pengene ogsaa ved Sygdomstilfælde, ved Ulykkestilfælde og til vor Statsindretning i det Hele. Derfor forekommer det mig, at der ikke kan være noget Urigtigt i, at Arbejdsgiveren kommer til at udrede Præmien i den Henseende. Staten har forlængst egentlig erkendt i alt Fald i Gjærningen, at saaledes bør det være. Jeg kjender ikke et eneste Ulykkestilfælde, der er slet f. Ex. ved Statsbanerne, uden at Statskassen og Statsmyndighederne have været villige til, dels at komme den Paagjældendes Familie til Hjælp, dersom Forsjorgeren er afsaaet ved Døden, og dels at komme ham selv til Hjælp, dersom han var bleven mere eller mindre uskicket til Arbejde. Staten har som den største Arbejdsgiver i saa Henseende givet et godt Exempel, og der har i den Henseende aldrig været Uenighed mellem Myndighederne, mellem Folketingsret, Lands-

tinget og Regjeringen, men man har altid været villig til at give de Paagjældende det, de i saa Henseende kunne have Krav paa. Mindretallet er forøvrigt i det heldige Tilfælde her paa væsentlige Punkter at være enig med den høitærede Minister. Det, som det aerede 10de kongevalgte Medlem, Ordføreren for Udvalget i Fjor (Goss), har omtalt, hvori Mindretallet er enig med den høitærede Minister, behøver jeg jo ikke at omtale. Jeg er ganske enig i, at det er meget ønskeligt, at man frivillig kan forsikre sig, at ogsaa de kunne komme med ved frivillige Tilskud til at sikre sig, som ikke have Ret dertil gennem de tvungne Bidrag. Hvad jeg ikke kan være enig i — og det følger ogsaa af de Bemærkninger, jeg her har gjort gjældende — er, hvad det aerede 10de kongevalgte Medlem, og vel ogsaa Flertallet i Udvalget i Fjor, fordrede, nemlig, at den Paagjældende skal være Medlem af en anerkjendt Sygekasse for at kunne blive forsikret. Folgen af, at det bliver saaledes, er jo let at se: Det er den, at en Del, ja, jeg vil endogsaa sige Mange, som slet ikke kunne blive Medlemmer af Sygekasser, ville komme til at lide derved. Lad mig f. Ex. nævne den Kjendsgjerning, at der er mange Egne af Landet, hvor der ingen Sygekasse er. Der er saaledes kun 1 paa Landet i Thisted Amt, 4 i Ringkjøbing Amt, 6 i Hjørring Amt, 9 i Ribe Amt, og det er dog Egne — det vil det aerede kongevalgte Medlem ikke bestride — hvor der indtræffer ikke saa Ulykkestilfælde, navnlig ved Jernbaner. Det kan jo meget godt være, at Arbejderne i disse Egne ikke ere Skyld i, at der ikke er Sygekasser; det kan ligge i, at Befolkningen er spredt; det kan ligge i, at man ikke har faaet Die derfor; men det bør den enkelte Arbejder ikke lide for, og det vil han komme til, dersom man opstiller den omtalte Betingelse. Det, der egentlig for mig er Hovedsagen, er, hvad jeg har berørt i Fjor, og jeg tror ogsaa i Gaar, og som jeg skal gentage, at Mængfoldige ikke have Raad til at give det Kontingent, som fordres af Sygekasserne; altsaa de alledaarlige stillede Arbejdere, som sidde i de mest trykkede Forhold, ville rammes paa en meget ubillig Maade, naar det gjøres til Betingelse, at de skulle være Medlemmer af en anerkjendt Sygekasse. Mindretallet gaar paa dette Punkt lidt videre, end den høitærede Minister gjorde i sit Forslag. Vi kunne nemlig ikke en Gang finde det rigtigt, at de ikke skulle have Understøttelse, for der er gaaet 26 Uger. Saaledes har Statskassen heller ikke båret sig ud som Arbejdsgiver overfor Ulykkestilfælde, der ere ind-